

KESERVES

Erdők egek fatörzsek
örökös asszonyaim
véres-ölűek bölcsek
mint középkori kín
ti védtek holtomiglan
s nem múló kőre véstek
ha lélegzetem elillan
akár a nevetéstek
hordoztok méhetekben
hogya mint néma Buddha
nem lenni támad kedvem
kisdeddé kuporodva
vagytok időtlen dallam
gyönyör és gyönyörű kések
meztelen szívemig villan

vakító pőreségtek
öletekben ha alszom
földerül majd konok
keserűségű arcom
mint boldog ikonok
melyek tűnődve néznek
a megtiport gonoszra
éggé lobogó ingem
ne fogjátok ti vissza
elfedni úgyis késő
az elpazarolt évek
hétfejű iszonyát
oldozatok föl engem
örökös ölelésű
iszonyatos anyák

VIGÁLMAS

Füst terül menekül szétszakad
virágzik vörös virradat

Fagy zörög ág motoz halkuló
rian az álmodó jégfolyó

Vasfolyó bronzfolyó kavarog
arcomra álmokat takarok

Lobbantok kezemből kék tüzet
dereng a csillagos mennyezet

Hej dobra ütött árvaság
szerelem-kacatok rongyruhák

rongy-szavak rongy-szívek rongy-idő
áttetsző méhű szerető

szanaszét-gyerekkor-darabok
magamból magammá sarjadok

hó szökik sírdogál elpereg
suhognak fölöttem nagy egek

férfikort villámló virradat
varázsolja az arcomat

PARDI ANNA

GYERMEKKOR

Padló felett halálkanyar
asztalfiókban kenyérdarab

biciklin csörög a lánc
fű-államokat leigáz

öt ég lakik egy tavaszban
tartja egy kéz ága-bokra

a fák zöld papírtrombiták
hangzavar felettük a nyár

holt becézésekbe vágató lovasok
klasszikus tájakra hull a zivatar

a szeptemberi homok kastélyaiban
szmokingos virágok hajlonganak

és kézen fogva jött sok alkonyat
hogyan elvezesse a l'art pour l'art időt.

IFJÚSÁG

Míg kölcsönadták a szívveréseket is
az volt az ifjúság

a vad vizű folyó hová beépültek
a városok, az országutak, célok és remények
az volt az ifjúság,

a nyár tűzvonalalaiban kivédhetetlen ragyogás
évek tajgáin örök életű virág
a tűz kémiai összetétele magyarázat nélkül
az volt az ifjúság.

SIPOS ÁRON

M E S E

Gurul a napkorong végig a hegygerincen,
gurul a völgybe és pacsit ad a pataknak,
jön a róka, issza a ködöt,
libben a fátyol, fut az ösvény,
fut az ösvény a völgybe.
Űl a mókus az ágon, fodrozza a csöndet,
fut a mókus az ágon,
fut a mókus a völgybe.
Hozza a szél a hangot,
hallja az erdő, ernyed a karja,
nem moccanhat, a fűnek adja,
a fű a gyöngyvirágnak,
hogy az elharangozza:
Állj meg ösvény, mókus, róka,
Nap fuss vissza az égre,
Köd rejtse el arcomat

Guevarát megölték!

MEGFAGY A VARJÚ

Bakó bakó
szalad a szán
csilingel a trojka

Bakó bakó
megfagy a varjú
két szemezés közt meghajolva

Bakó bakó
sikong a nád
csisszan alatta a penge

Bakó bakó
a holnaputánra
a késem fenne

Bakó bakó
így hasad bennem
parttól partig a jég